

Főtisztelendő pap testvérek, kedves testvérek!

Egészen megrendítő élmény itt imádkozni az elhunyt főpásztorokért, akik az egyházmegyében a hit megszületését, hittovábbadását szolgálták, és ez a kápolna néhány méterre van csak attól a helytől, ahol az elhunyt főpásztorok közül nagyon soknak a földi maradványa elhelyezésre került.

Egyházélmény ez. Lehetne félni tőle, lehetne talán olyannak tekinteni, amitől jobb távolságot venni. Számunkra ez nem így van, mert a föltámadás hitében nézzük az életünket, az elődeink életét is és a kultúránkat is.

Megrendítő, de jövőbe mutató élmény ez. Amikor az elhunyt főpásztorokért imádkozunk, akkor megérint bennünket mindegyikük személyében az isteni kiválasztásnak a csodája.

Ezer évet meghaladóan kell gondolkodnunk, hány és hány püspök adott kultúrából, élethelyzetből, családi háttérből, nyelvből az Úr. Sokan közülük nem is itt születtek, hanem az országnak más részén, de éppen a kiválasztás, a teremtés műve amely ide rendelte őket szolgálni. És hozták azt, amiből ők táplálkoztak, a gyökerüket, kultúrájukat, gondolkodásmódjukat, de hozták az egyház hitét.

Megköszönjük Istennek, hogy kiválasztotta, éltette püspök elődöket.

Számunkra a püspökök nem csak egy egyházi méltóságot viselő személyek, akik különböző korban, különböző lehetőségek között jól vagy rosszul végezték a szolgálatukat, hanem bennük az apostoli folytonosság mutatkozik meg.

Ahogy kiválasztja Jézus a tanítványokat, majd belőlük a tizenkettőt, rájuk bízva az üdvösség szolgálatát, és ők mennek és hirdetik az evangélium jó hírét minden népnek és nemzetnek. Úgy ez az apostoli kiválasztás és apostoli folytonosság mutatkozik meg az ő jelenlétükben.

Ugyanaz, mint az apostolok életében. Letéteményesei ők a hitnek, a tudásnak, a liturgiának, a szentségek rendjének, az egyház fegyelmének, Isten és ember kapcsolatának és adott körülmények között hirdették az üdvösség jó hírét.

Apostolok voltak ők, és ezért is nagy jelentőségű akár itt nálunk, de a legtöbb székesegyházban, hogy a székesegyház altemplomában kerülnek eltemetésre az ott szolgáló főpapok. Mintegy oszlopok ők.

A Szentírási szakaszok is beszélnek így az apostolokról, de sokkal könnyebb ezt megértenünk ebben a kápolnában, ahol ezek az ősi oszlopok tartják a kápolnának a gyönyörű boltíveit, de tartják a szentélynek a padozatát is, és így épül az apostolokra, az apostol utódokra az egyház. Szimbolikus, de valóságos

jelentése van és ereje van ennek. Ezért is fontos, hogy hálát adjunk az ő szolgálatukért a kiválasztásban.

Az is sokszor csodálattal tölt el bennünket, és nem is értjük, hogy hogyan jut valaki hitre, és hogyan jut valaki talán azonos körülmények között arra a döntésre, hogy nem hívő módon él. A hit nagyon nagy titok. Nagyon nagy titok Istennek az ajándéka, Istennek az ereje bennünk, de ugyanígy nagy titok az, hogy egy-egy személy hogyan tudja fölkelteni, erősíteni, éltetni bennünk a krisztusi hitet. Ezért is vagyunk hálásak az ő létükért és szolgálatukért, mert vállalták, hogy személyes jelenlétükkel, személyes adottságukkal ugyanazt a krisztusi hitet szolgálják, ami egyetemes a világ minden részén, ami átölel időt, teret, kultúrát, és minden hívőt elvezet a hit csodájára.

Amikor elhunyt főpásztorokért hálát adunk, akkor hálát adunk a hit csodájáért, hogy hívők vagyunk, hogy ismerjük Krisztust, hogy az egyházhoz tartozunk és ebben akarjuk értelmezni saját magunkat is.

Óhatatlan az is, hogy egy ilyen imaalkalommal ne próbáljunk visszatekinteni arra, hogy egy-egy püspök mit is tett az egyházmegyéért. Nyilvánvalóan ennek megvannak a szakmai kritériumai is, a történészek, a kutatók megteszik ezt, és próbálják egyre jobban feltárni egy-egy kornak, egy-egy püspöknek a tevékenységét. Nem csak azért, hogy mit tett, milyen eredményeket ért el, hanem sokkal inkább azért, és mi is így tekintünk vissza rájuk, hogy ezen kutatási eredmények segítségével a hitnek a titkát értsük jobban. Sokszor könnyű kétségbe esni, hogy a mai világunkban, kultúránkban mit is jelent hinni, lehet-e egyáltalán, mit jelent hívő magatartást követni.

Nem szeretnék minden részletbe belemenni, nem is vagyok erre felkészülve, de ha azt nézzük, hogy itt, akárcsak a várhegyen milyen történelmi drámák játszódtak le, milyen események, milyen újrakezdés, milyen fájdalom, milyen szenvedés. Nagyon sokan mondhatták volna, hogy nincs értelme, a hit elveszítette az erejét. De ez nem így van. Mert itt van a székesegyház, mert itt van ez a gyönyörű kápolna, itt vannak a Gizella korából való falmaradványok, és mindezekben a falakban, kövekben és abban a szándékban is, hogy ez megújításra került, benne van az, hogy van értelme a hitnek. Van értelme újrakezdeni, van értelme ragaszkodni és mindenkor, minden időszakban a magunk küzdelmét vállalva van értelme ragaszkodni hitünkhöz, mert ez a jövő. Számunkra ebben az altemplomban sem szükséges nagyon értelmezni az egyházmegyének jelmondatát Őseink hite a jövő reménye. Mi emlékezünk, de valójában a jövőt építjük. Megköszönjük az ő személyüket, a kiválasztást,

megköszönjük személyes döntésüket, megköszönjük a küzdelmeiket, amelyeket katolikus hitünkért végeztek, mert ennek köszönhetjük, hogy ma Krisztus egyházához tartozunk és itt imádkozni tudunk a hit nagy ajándékával a föltámadás reményében. Ahogyan említettem, legyen ez egy egyházélmény, legyen ez nem csak a múltat és az elődöket, alakokat tekintve egyházélmény, legyen ez úgy is egyházélmény, hogy megéljük az együvé tartozást. Ennek szép alkalma a mostani közös imádság. Ámen.